Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францішканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѝ.

Рекламаціи неопечатанѝ вôльнѝ бдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 116. | Нинѣ: гр. к. Н. Сош. св. Д. рим. к. Зелен. св. | Завтра: Св. Тройцѣ, Пон. зел. | Недѣля 24 мая (5 червня) 1892. | Входъ сонця 4 г. 4 м.; заходъ 7 г. 54 м. Баром. 765 терм. + 27·0° + 13·3°. | Рôкъ II.

Розмова зъ Машо Врбицою.

Не давно тому доносили мы, що въ Чорногорѣ настали якісь яркѝ непорозумѣня межи тамошнымъ княземъ Николаемъ, „першимъ вѣрнымъ другомъ Россіѣ“, якъ его назвавъ царь Александеръ III., а бувшимъ міністромъ вôйны, воеводою Машо Врбицою, однымъ изъ найпопулярнѣйшихъ и найбôльше любленыхъ въ Чорногорѣ вельможъ. Непорозумѣня тѝ, сказано було тогды, прибрали такій характеръ, що навѣть выкликали сильну опозицію въ народѣ противъ князя. Маша Врбица покинувъ рôдный край и перебуває теперь у Вѣдни, зъ вôдки задумавъ перенести ся до Босны. Тамъ отже розговорювавъ зъ нымъ оденъ изъ редакторôвъ вѣденьскихъ, а чорногорскій Воевода розказавъ ему, що було причиною его роздору зъ княземъ и длячого вôнъ покинувъ рôдный край, та що думає зъ собою теперь зробити. Зъ розмовы сеѣ выходить, що той роздоръ бувъ бôльше особистои натуры, але жерело его лежить все таки въ автократизмѣ князя, котрый не радо видить коло себе вплывовыхъ людей и хотѣвъ бы ихъ бодай обезсилити або й зовсѣмъ позбути ся, бо они стоять очевидно на перешкодѣ его особистымъ плянамъ и спиняють его необмежену власть, яку вôнъ хотѣвъ бы мати въ краю, вôдъ коли задививъ ся на своего могучого друга и покровителя зъ пôвночи. Ось що розказує Машо Врбица:

„Бувъ то цѣлый рядъ неприятностей — казавъ Машо Врбица — що спонукали мене вкôнци покинути мою вôтчину.

„Много а много неприятностей — сказавъ Машо Врбица, ведучи політичну розмову — спонукало мене вкôнци до того, що я рѣшивъ. Ажъ до 1882 р. бувъ я президентомъ міністровъ, міністромъ вôйны, вѣрникомъ князя Николая. Въ тôмъ роцѣ пойшовъ я въ вôдставку. Причиною було очевидно се, що князь не може стерпѣти коло себе нѣкого, хто має даръ ініціятивы и знає розвести живу дѣяльнôсть. А може була ему не на руку ся популярнôсть, якою я тѣшу ся мѣжь Чорногорцями. Я боровъ ся противъ Турковъ щасливо и успѣшно, а народъ гордивъ ся тыми побѣдами, якѝ я вôднѣсъ. Рôвножъ знавъ народъ, що я стараю ся поправити сумнѝ економічнѝ вôдносины чорногорскѝ, и тримавъ за мною.

„Безпосередною причиною до мого выходу зъ вôтчины бувъ несправедливый вырокъ въ процесѣ, якій я мусѣвъ вести зъ однымъ Грекомъ. Я оснувавъ въ Антиварѣ въ спôлцѣ зъ тымъ Грекомъ фабрику оливы и мыла. Однакъ сей Грекъ не додержавъ своихъ контрактовыхъ зобовязань и я мусѣвъ его позивати та домагати ся, щобы его засуджено додержати зобовязаня, або евентуально розвязати спôлку. Кліка, яка мене хотѣла погубити, знала вже переперти у высшôмъ судѣ, що мою жалобу вôдкинено, а ще й засуджено мене, на жалобу Грека противъ мене, заплатити ему 10.000 зр. кары и 12.000 зр. вôдшкодованя за втраченый зыскъ, хочь ся втрата якъ разъ настала зъ того, що Грекъ не додержавъ контрактовыхъ зобовязань. Мотивовано сей вырокъ тымъ, що треба мати особливѝ взгляды супротивъ чужинцôвъ, бо въ тôмъ розходить ся о добру славу Чорногоры за границею. Я вôдкликавъ ся до князя, але нѣчого не вдѣявъ. Вѣсти про акусь суперечку мѣжь мною а княземъ не правдивѝ я пойшовъ до князя, зажадавъ паспорту за границю, а вôнъ менѣ его сейчасъ виставивъ.

„Коли я выѣхавъ до Котара, щобы всѣсти на корабель до Тріесту, провадила мене велика товпа народу, свояки и знакомѝ, та пращали ся зô мною. Я выбравъ ся черезъ Тріестъ до Сербіѣ и предложивъ сербскому правительству мои услуги; я хотѣвъ вступити до сербскои арміѣ. Я проводивъ пôдчасъ вôйны зъ Туреччиною однымъ корпусомъ пôдъ Нишемъ, отже въ Сербіи; длятого знають въ Сербіи про мои военнѝ подвиги и я мôгъ надѣяти ся, що менѣ дадуть вôдповѣдне становище въ арміи. И дѣйстно сербске правительство вôднеслось було зъ разу прихильно супротивъ мене, а навѣть дещо обѣцяло. Однакъ пôзнѣйше все змѣнилось. Мабуть мусѣли переважити звѣстнѝ вплывы зъ заграницѣ и сербске правительство вôдмовило менѣ войскового уряду.

„Теперь же я прибувъ до Вѣдня и стараю ся, щобы тутъ розвести собѣ нову вôтчину. Хочу вôдкликатись до ласки Цѣсаря, щобы менѣ дозволено поселитись въ Боснѣ. Зъ Боснею лучать мене давнѝ спомины родиннѝ. Моя родина походить зъ околицѣ Синицѣ. Триста лѣтъ тому назадъ утекла була родина передъ Турками до Гацка, а коли Турки и тамъ дойшли, ажъ до Врбицы коло Бѣлека. Зъ вôдтамъ вывандрувала моя родина, що звалась Вуковичами, до Негуша и свою нову оселю прозвала Врбицею. Ся назва перейшла вôдтакъ на прôзвище родинне. Я не бувъ нѣколи въ Боснѣ и знаю тамошнѝ вôдносины лишь зъ книжокъ та зъ оповѣдань людей, що приходили до насъ зъ заграницѣ. Босна стоить теперь пôдъ управою однои зъ найперше...

ТРУДНЫЙ ВЫБÔРЪ.

Американьска исторія — Джемса Гайля.

Робертъ Трайвелінъ вертаючи зъ головного банку, куды посылали его зъ якоюсь орудкою, не вертавъ просто до своеи конторы. Рѣчь певна, що вôнъ оденъ изъ найточнѣйшихъ урядникôвъ фірмы Братя Ферґусонъ, але вôнъ мусѣвъ бы мати хиба якусь надлюдску силу, щобы опертись покусѣ, яка тягнула его за серце. Передъ полуднемъ приѣхала була скорымъ поѣздомъ зъ Чікаґо его наречена, панна Зузанна Бопсомъ, котру вôнъ такъ убожавъ, и заѣхала таки до того самого готелю, де й вôнъ мешкавъ на пятôмъ поверсѣ. Розумѣє ся, що панна Зузанна винаймила собѣ комнату на другôмъ кôнци готелю Рояль; того вымагала вже сама приличнôсть, на котру родина панны дуже зважала.

Робертъ Трайвелінъ глянувъ на годинникъ. Була якъ разъ дванацята. Вôнъ знавъ, що о тôй порѣ шефъ фірмы, панъ Йонатанъ Ферґусонъ, иде на біржу; мавъ отже цѣлу годину вôльного часу и не мôгъ зъ него лѣпше скористати, якъ пôйти повитати панну Зузанну. Не надумувавъ ся довго, лишь побѣгъ до готелю Рояль.

— Панна Бопсомъ зъ Чікаґо приѣхала? — спытавъ вôнъ воротаря дрожачимъ изъ зворушеня голосомъ.

— Лише що приѣхала! Другѝ головнѝ сходы, пятый поверхъ, число дверей 163.

Робертъ побѣгъ въ гору и за кôлька хвиль стоявъ вже зъ бючимъ серцемъ передъ дверми пôдъ згаданымъ числомъ.

Трудно описати стрѣчу двоихъ залюбленыхъ людей. Хто коли въ своѣмъ житю зазнавъ пристрастнои прихильности для якои бѣлявои або чорнявои панны Зузанны, той най собѣ пригадає, що то дѣяло ся зъ нимъ, коли мавъ нагоду по довгôй розлуцѣ держати въ своѣй руцѣ руку своеи любки.

Молодѝ люде сидѣли коло себе та ажь яснѣли зъ радости, не могли надивити ся на себе и говорили о своихъ плянахъ на будучнôсть.

— Мое становище, Зузю, стає що разъ лѣпше, — казавъ Робертъ; — панъ Ферґусонъ мене любить; вôнъ вправдѣ чоловѣкъ, що не любить богато говорити, але я знаю, що вôнъ зъ мене вдоволеный. Сими днями поговорю зъ нимъ, абы менѣ пôдбôльшивъ платню, а що вôнъ для моихъ товаришôвъ, пана Уайта и пана Флечера показавъ ся въ подôбнôй справѣ прихильнымъ, то сподѣваю ся, що буде прихильный и для мене. Тогды вже, моя любенька Зузю, буде и конець; условія, котрыхъ домагаєсь твôй тато, будуть сповненѝ, и зъ насъ буде найщасливѣйша пара, яку бы лишь можна знайти у всѣхъ трицять и вôсѣмъ державахъ та десять областяхъ Сполученыхъ Державъ американьскихъ.

Розумѣє ся само собою, що по тôй радостнôй вѣсти настала вымѣна дуже щирои сердечности.

— Правду кажешь, — вôдозвалась по хвили панна Зузанна. — Треба було не мало труду, абы тата позыскати, ты навѣть не знаешь, якъ довго и якъ точно розвѣдувавъ ся вôнъ за твоими вôдносинами! Вôнъ каже бувало: „Не мати грошей, то ще не велике нещасте, особливо, коли чоловѣкъ ще молодый, але въ житю головна рѣчь бути честнымъ. Ажь тогды, коли вôнъ вже все точно розвѣдавъ, позволивъ менѣ поѣхати до Нового Йорку до моеи тѣтки, місъ Марі.

— Твôй тато каже правду — вôдповѣвъ Робертъ поважнымъ голосомъ; бути честнымъ, то головна рѣчь; вôнъ же вôддає менѣ свôй найбôльшій скарбъ, якій має; може отже жадати, щобы его зять бувъ гôдный того дарунку. Я не знаю, що було бы стало ся зô мною якъ бы твôй тато не позволивъ бувъ менѣ тебе любити; але вôнъ поступивъ бы зовсѣмъ справедливо, колибъ я, хочь бы зъ мене бувъ и не знати якій богачь, зважививъ ся бувъ тебе сватати, а на моѣй чести була хочь бы й дуже маленька пляма.

Молодѝ люде скористали изъ сеи нагоды щобы знову кôлька разôвъ обняти ся та сердечно поцѣлувати ся.

— Честь надо все, навѣть надъ жите! — сказала панна Зузанна, притакуючи и пôдносячи енерґічно въ гору маленьку головку.

шихъ и найповажнѣйшихъ державъ европейскихъ, въ котрôй живе найбôльша часть Сербôвъ. Я пересвѣдчивъ ся, що управа Босны старае ся о добро населеня. Міністеръ Каляй знае дуже добре вôдносины сербски̂ на Угорщинѣ, въ Боснѣ, Сербіи и Чорногорѣ, тожь старае ся всѣми силами о добро сербского населеня въ Боснѣ и Герцеґовинѣ. Въ Боснѣ найду моихъ братôвъ; рôвножь найду тамъ справедливе судôвництво и адміністрацію, котра старае ся пôддвигнути нарôдъ духово и економічно. Такъ представили намъ поважни̂ люде зъ Боснѣ, що заходили до Чорногоры, тамошни̂ вôдносины, а що се правда, найлѣпшій доказъ въ тôмъ, що послѣдными роками нѣ одна родина босаньска або герцеґовиньска не поселилась въ Чорногорѣ.

„Тожь и я хочу поселитись въ Боснѣ. Найрадше осѣвъ бы я коло Синицѣ, зъ вôдки походить моя родина. Але коли бы въ тôй околици були надто прикри̂ вôдносины економічни̂, то я поселюсь де буде можна. Буду садити капусту и розведу собѣ нове житло; політичнои ролѣ не глядаю въ Боснѣ. Але коли бы я побачивъ, що якась порада була бы добра и хосенна для народу и правительства, то тогдѣ не залишу подати ѥѣ правительству. Иншои дѣяльности въ публичнôмъ житю я не бажаю“.

Справы краеви̂.

(Меморіялъ до правительства въ справѣ субвенціѣ на годôвлю худобы въ краю.) На послѣдной сесіи ухваливъ Соймъ — законъ о ліценціонованю бугаѣвъ громадскихъ. Крôмъ того ухвалено утворити сталый фондъ на годôвлю въ высотѣ 50.000 зр. на удѣлене позичокъ тымъ громадамъ, котри̂ пôсля повысшого закона будуть мусѣли постарати ся о бугая громадского, а не мають на се потрѣбныхъ грошей. На инши̂ же средства пôднесеня годôвлѣ рогатои худобы, а головно на субвенціоноване розплодовыхъ оборъ, устроене выставы, преміоване годôвниковъ и т. д., ухваливъ соймъ вставляти въ буджетъ краевый, почавши вôдъ 1 липня с. р., що року по 30.000 зр., поручаючи заразомъ краевому Выдѣлови, щобы на ту саму цѣль выставъ ся таку саму субвенцію зô скарбу державного, т. е. по 30.000 зр. рôчно черезъ 10 лѣтъ.

Выдѣлъ краевый вôднѣсъ ся отже до Президіи Намѣстництва о выѥднане субвенціѣ въ квотѣ 30.000 зр., а взглядно о пôдвысшене дотеперѣшнои обомъ товариствамъ рôльничимъ у Львовѣ и Краковѣ удѣлюванои на годôвлю субвенціѣ до высоты 30.000 зр. и запевнене ѥѣ на 10 лѣтъ.

Выдѣлъ краевый каже, що справа пôднесеня годôвлѣ худобы въ краю нашôмъ ѥсть перворядной ваги якъ зъ огляду на приватный интересъ рôльниковъ, такъ и передовсѣмъ зъ огляду на краеве господарство взагалѣ и интересъ державы. Зараза, яка приходила зъ худобою степовою, робила неможливымъ всяки̂ змаганя господарскихъ товариствъ и приватныхъ годôвниковъ пôднести годôвлю. Але вôдъ коли замкнене всхôдной границѣ для степовои худобы увôльнило край вôдъ заразы на худобу, а правительство удѣлило товариствамъ рôльничимъ дещо бôльшои субвенціѣ на основане розплодовыхъ оборъ, стацій бугаѣвъ и т, д., зачали выразнѣйше показуватись додатни̂ успѣхи заходôвъ и старань краевыхъ товариствъ рôльничихъ. На жаль, вже по трохъ рокахъ правительство зменшило свою матеріяльну помôчь до сумы, котра не выставала на переведене основно обдуманыхъ товариствомъ рôльничимъ плянôвъ пôднесеня годôвлѣ, а въ наслѣдокъ того акція тыхъ товариствъ мусѣла значно ослабнути.

Помимо тыхъ трудностей, годôвля худобы въ краю поступила, але поступила значнѣйше у бôльшихъ властителѣвъ земскихъ, котри̂ мають потрѣбни̂ до того средства, а були теперь забезпечени̂ вôдъ стратъ, на яки̂ давнѣйше були выставлени̂ черезъ заразу степову, и вже не жалували робити потрѣбни̂ наклады. Рôвножь пôднѣсъ ся, пôсля гадки Выдѣлу краевого, станъ худобы селяньскои, однакъ загалъ тои худобы представляесь збираниною, яка повстала зô змарнѣлыхъ останковъ краевои худобы и зъ мѣшаня расъ, впроваджуваныхъ по черзѣ до краю. Сю збиранину треба годувати, головно для продукціѣ навозу, бо до иншихъ цѣлей она майже нездатна, а бодай не въ силѣ вôдповѣсти теперѣшнымъ потребамъ поступового господарства, а тымъ самымъ невôдповѣдна до пôднесеня доходу зъ землѣ, обтяженои що разъ бôльше податками и всѣлякими иншими додатками.

Дальше пôднѣсъ Выдѣлъ краевый, що абы прискорити пôднесене годôвлѣ худобы въ краю и щобы не втратити осягненыхъ доси результатôвъ та выданыхъ на се коштôвъ, уважали оба краеви̂ товариства рôльничи̂, згôдно зъ краевою комісіею рôльничою, що на сю цѣль треба доконче 60.000 зр. рôчно призначити и таку субвенцію стало удѣляти черезъ 10 лѣтъ. Безъ такои запевненои на довши̂ лѣта субвенціѣ не дасть ся уложити и перевести нѣякій раціональный плянъ до пôднесеня годôвлѣ худобы. Въ пересвѣдченю, що правительство дасть на ту цѣль по 30.000 зр. рôчно черезъ десять лѣтъ, ухваливъ Соймъ субвенцію зъ фондôвъ краевыхъ въ такôй самôй высотѣ.

Выдѣлъ краевый пôднѣсъ, що пôсля опініѣ краевои комісіѣ рôльничои, фондомъ субвенційнымъ мають управляти комітеты тыхъ товариствъ пôсля пляну, спôльно ними уложеного, а затвердженого Выдѣломъ краевымъ. Выдѣлъ краевый просивъ Намѣстництво, щобы и субвенція, яка мае удѣлитись зъ фондôвъ державныхъ, була роздѣлена помѣжь оба краеви̂ товариства рôльничи̂ въ такôмъ самôмъ вôдношеню, що краеви̂ субвенціѣ.

Вкôнци пôднѣсъ краевый Выдѣлъ, що однымъ зъ найважнѣйшихъ средствъ пôднесеня годôвлѣ худобы ѥсть законъ о годôвли, котрый обмежаючи довôльне уживане до годôвлѣ розплодниковъ невôдповѣдныхъ зле розвиненыхъ або зъ орґанічными хибами, переходячими легко на потомство, заводить рôвночасно обовязокъ для громадъ удержувати вôдповѣдни̂ розплôдники для пôднесеня годôвлѣ худобы. А якъ велику вагу прикладае Соймъ до скорого введеня сего закона, се доказуе найлѣпше обставина, що ухвалено основане окремого сталого фонду на годôвлю въ высотѣ 50.000 зр. Выдѣлъ краевый высказавъ надѣю, що правительство въ интересѣ краю и державы удѣлить зъ фондôвъ державныхъ субвенцію и постарае ся якъ найскорше о цѣсарску санкцію для закона о годôвли, ухваленого Соймомъ.

Переглядъ політичный.

Рада державна вôдрочила ся, якъ вже звѣстно, ажь до дня 10 с. м. а комісія для управильненя валюты до 8 с. м. Въ кругахъ парляментарныхъ припускають, що комісія закôнчить свои роботы около 20 с. м.

Шѣсть послôвъ хорватско-словеньскихъ задумують утворити окремый клюбъ, котрый бы въ справахъ политичныхъ поступавъ спôльно зъ Молодочехами.

Ухваленый Соймомъ законъ о поборѣ податку грунтового въ Перемышли одержавъ цѣсарску санкцію.

— Але за тымъ иде заразъ и любовь — додавъ Робертъ чимъ скорше, значить ся наша любовь, або лѣпше сказавши моя любовь; бо менѣ не може ся то и въ головѣ помѣстити, щобы ты, мала, недосвѣдна дѣвочка могла въ рôвнôй силѣ вôдповѣсти на ту дурну, божевôльну любовь, яку я для тебе маю.

— Мовчи Бобъ — сказала на то Зузанна и затулила рукою судженому губы. — Вы мужчины маете лишь напады любови, — а жѣнка коли любить, то заедно... Идижь теперь до своеи конторы, абы тебе не сварили, а о пятôй годинѣ прийдешь по мене та вôдведешь мене до тѣтки Марі!

При сѣй пригадцѣ на его обовязки бувъ вже у Роберта й капелюхъ въ рукахъ.

— А ты, Зузю, що будешь робити до пятои годины?

— Положу ся спати! Цѣлу нôчь ѣхала, то й чую въ собѣ велику утому. Скажи, коли ласка, піґрови на нашôмъ поверсѣ, щобы нѣкого не пускавъ.

Вôнъ обнявъ ѥѣ.

— Не жури ся голубко; спи собѣ спокôйно, а о пятôй годинѣ прийду тебе збудити.

— Прийди, милый, таки конче, бо якъ засну, такъ хочь бы и зъ арматъ стрѣлявъ, то не пробуджу ся.

Коли Робертъ Трайвелінъ замкнувъ за собою дверѣ, оглянувъ ся за сторожемъ, але не мôгъ нѣгде добачити кудла того мурина. Молодый чоловѣкъ щось собѣ подумавъ черезъ хвильку а вôдтакъ прийшла ему до головы якась шалена гадка. Ключь вôдъ дверей пôдъ числомъ 163 бувъ въ замку зъ надворку, вôнъ обернувъ нимъ по тихоньки, выймивъ его и всунувъ до кишенѣ, а вôдтакъ великими скоками побѣгъ долѣ сходами. На годиннику въ присѣнку било пôвъ до першои, коли вôнъ туды зôйшовъ. Лишало ся ему ще якъ разъ тôлько часу, щобы забѣчи до своеи комнаты. Ему прийшло на гадку, що треба буде пôйти въ гостину до тѣтки Марі, и длятого постановивъ промѣняти щоденный сурдутъ на святочный.

Пôднось бувъ якъ разъ въ руху, тожь вôнъ не чекавъ, абы нимъ пôднести ся въ гору, лишь побѣгъ чимъ скорше головными сходами. Въ однôй хвили бувъ на горѣ и натягнувъ на себе елеґантный чорный сурдутъ. Вôкна зъ его комнаты выходили на велике подвôре, а коли Робертъ станувъ случайно у вôкнѣ, побачивъ у вôкнѣ по противнôй сторонѣ якусь женщину, що спускала заслоны. То, таки певно, Зузанна! Вôнъ крикнувъ до неи таки голосно, бо то було досыть далеко, а она не сподѣваючись его, усмѣхнулась до него; вôдтакъ пôднѣсъ вôнъ зъ тріюмфомъ ключь до горы и показавъ его Зузаннѣ. Она заразъ здогадалась, що то мае значити и смѣшно гнѣвна погрозила Робертови кулакомъ, але й заразъ пôслала ему рукою поцѣлунокъ, а вôдтакъ спустила остаточно заслону.

На разъ, два, три опинивъ ся вже Робертъ на улици й шповъ до своеи конторы. Якъ бы упоеный и зъ цѣлымъ раемъ въ серци, гнавъ вôнъ почерезъ товпы людей. У него була лишь одна думка: Зузя, одно бажане: Зузя, одна туга: Зузя! Хочь и якъ то бувъ хмарный и холодный день въ мѣсяци лютôмъ, а всежь таки ему здавало ся, що якесь свѣтло радости осѣняе всѣ улицѣ, всѣхъ людей на нихъ. Неразъ хотѣлось Робертови протерти очи та переконати ся, чи то дѣйстно правда, чи то лишь такъ ему видить ся. Тогды вôнъ зô страхомъ шукавъ при собѣ за ключемъ и переконувавъ ся, що то не приснилось ему его щасте. На розѣ улицѣ Бродвай и семои дѣльницѣ пристанувъ вôнъ, щобы тамъ подивитись на юбілерски̂ выставы, але на дѣлѣ пôдчасъ того спочинку зробивъ найбôльшу дурницю въ свѣтѣ, бо выймивъ наразъ ключь, оглянувъ его добре зô всѣхъ боковъ, а вôдтакъ поцѣлувавъ дуже сердечно мертве залѣзо.

На найблизшôй стаціи сѣвъ Робертъ на мѣску зелѣзницю и закимъ ще выбило пôвъ до другои, сидѣвъ при своѣмъ бюрку и зайшлыми очима розглядавъ ся по листахъ контовои книги фірмы братôвъ Ферґусонъ. Тутъ працювавъ вôнъ механічно, не знаючи и не чуючи, що доокола него дѣе ся. Не видѣвъ людей, що глотили ся коло касы; не чувъ того крику, що походивъ вôдъ великого руху; не видѣвъ и того маленького чоловѣчка зъ сивою головою, що ишовъ почерезъ комнаты въ капелюсѣ на головѣ, а вôдтакъ зайшовъ

При стрѣчи царя зъ нѣмецкимъ цѣсаремъ въ Кіль будуть зъ нѣмецкои стороны: войсковый аташе въ Петербурзѣ Вільомъ и секретарь державный Маршальа зô стороны Россіѣ лишь, берлиньскій амбасадоръ ґр. Шуваловъ. Ходить чутка, що цѣсарь нѣмецкій, вертаючи зъ Кіль, поступить також до Фрідріхсруге до кн. Бісмарка.

Зъ Варшавы доносять, що въ послѣдныхъ дняхъ выдалено зъ вôдтамъ зновъ 25 пôдданыхъ австрійскихъ и 30 прускихъ, переважно жидôвъ, що займали ся переважно торговлею.

Волыньскій ґубернаторъ Янковскій зажадавъ уповажненя до выдаленя тыхъ кольоністôвъ, що не мають письменныхъ контрактôвъ посесійныхъ. Противъ кольоністôвъ, що осѣли на Волыни неправно, не можна инакше поступати.

Новинки.

Львôвъ дня 4 Червня

— **Громадѣ Плѣсняны**, въ повѣтѣ золочѣвскôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы.

— **Изъ Спятинщины** пишуть намъ про канонічну візитацію Преосв. Владики станіславôвского, еп. Юліяна Куиловского: Дня 28 мая прибувъ Преосв. еп. Юліянъ о чверть на сему вечеромъ до села Завалля. Въ тріюмфальныхъ воротахъ повитавъ Преосвященого именемъ громады начальникъ єѣ, Илія Лазарюкъ, хлѣбомъ и солею та короткою а сердечною промовою. Преосв. Владика зайшовъ зъ вôдси въ асистенціи духовеньства до церкви, а пôдчасъ того походу спѣвала молодѣжь шкôльна пôдъ проводомъ тамошного управителя школы, п. В. Данцевича, церковнѣ пѣснѣ. По богослуженю зайшовъ Преосвященый до школы, де въ теплыхъ словахъ промавлявъ до молодежи а попращаный грôмкою пѣснею пôйшовъ на приходство, де переночувавъ. Въ недѣлю дня 29 рано о 7 год. вôдправивъ Преосв. тиху службу Божу, пôдчасъ котрои хоръ молодежи шкôльнои приспѣвувавъ гарнѣ пѣснѣ. О 10 год. вôдбулась вôдтакъ катехізація молодежи шкôльнои и старшихъ и выпала похвально. При сѣй нагодѣ заявивъ Преосвященый своє вдоволенє зъ молодежи пôдъ кождымъ взглядомъ. Опôсля наступила велика служба Божа, пôдчасъ котрои спѣвавъ хоръ молодежи. По службѣ Божôй промовивъ въ дверехъ церковныхъ Преосв. Владика, а межи иншими сказавъ, що Завалє записало ся въ памяти Єго Преосвященьства великимъ вдоволенємъ. Зъ церкви удавъ ся Преосвященый на обѣдъ до мѣсцевого пароха о. Здерковского, зъ вôдки о 4 год. выѣхавъ до Залуча. При будынку шкôльнôмъ працала Преосв. Владику молодѣжь шкôльна вôдспѣванємъ кантаты. При сѣмъ годить ся пôднести на похвалу громады порядокъ и стараннôсть въ принятю, за що належить ся також и повне признанє мѣсцевому управителеви школы, котрый тымъ принятємъ занявъ ся. Такъ само належить ся признанє и хорови шкôльнои молодежи.

— **Новѣ, дуже гарнѣ грамоты** выдало товариство „Просвѣта" для своихъ членôвъ. Суть то фототипічнѣ вôдбитки, краски чорнои, на грубôмъ, гарнôмъ папери. Грамоту сю малювавъ ученикъ монахійскои академіѣ штукъ красныхъ, нашъ землякъ п. Ивасюкъ. Сама грамота высока на 33 цм. а широка на 22 цм. Самъ образъ має алеґоричне значѣнє. Въ р. 1868 заложено тов. „Просвѣту". Такъ ото на образѣ представлено надъ тымъ рокомъ духа просвѣты (дѣвчина зô смолоскипою), котрый поборовъ духа темноты и той лежить неживый, розпростертый на земли зô своими лиликовыми широкими крилами. У споду грамоты на далекôмъ виднокрузѣ виднѣють церкви. По правôмъ боцѣ образу єсть вôдповѣдне посвѣдченє, що сего а того члена принято до тов. „Просвѣты". Грамота ся може бути справдѣ прикрасою хаты кождого члена, бо образъ артистично выконаный и знаменито вôдбитый. Грамоту сю будуть дôставати новѣ члены, що вступають до товариства, а хто бы зъ давныхъ членôвъ хотѣвъ єѣ дôстати, то може єѣ купити въ канцеляріи товариства за 20 кр. оденъ примѣрникъ. Цѣна назначена тому такъ высоко, бо й кошты выконаня тои грамоты були дуже великѣ. Грамоты вже розсылають ся.

— **Духовна місія** вôдбувала ся вôдъ дня 20 до 26 мая въ Демни коло Николаєва. Дня 20 мая прибули зô Львова три Василіяне місіонарѣ, оо. Єремія Ломницкій, Висаріонъ Куликъ и Кипріянъ Ковловскій, та розпочали о 6-ôй годинѣ по полудни місійну дѣяльнôсть. Що дня выголошували ся 4 проповѣди місійнѣ всѣлякого змѣсту. На часъ місіѣ увôльнивъ судья повѣтовый, п. Герасимовичь, Демчанъ вôдъ термінôвъ судовыхъ и бувъ самъ присутный на місіѣ. Також и на ярмарокъ нѣхто зъ громадянъ не пôйшовъ. Въ шѣстьохъ місійныхъ дняхъ сповѣдало бôльше якъ 100 священикôвъ зôбраныхъ вѣрныхъ. Кошты місійнѣ принявъ на себе кураторъ Скарбкôвскои фундаціѣ ґр. Генрихъ Скарбекъ.

— **Огнѣ**. Въ Скалатѣ на передмѣстю Мантьова выбухъ въ однôй стодолѣ огонь, котрый значно розширивъ ся и знищивъ чотири селяньскѣ загороды. Загальна шкода выносить около 4.860 зр. Слѣдство выказало, що огонь повставъ черезъ неувагу двохъ хлопчикôвъ, 4 и 5-лѣтного, котрѣ въ стодолѣ курили папѣросы. Староство роздало межи погорѣльцѣвъ 40 зр. запомоги. — Въ теперѣшну горячу пору повиннѣ старшѣ люде въ громадѣ дуже уважати на дѣтей, а старшина громадска повинна бы звертати свою увагу на всѣхъ тыхъ, що курять папѣросы або люльками и обходять ся неосторожно, бо о нещастє дуже легко. Отъ у Задѣльску вынявъ чотиролѣтный хлопчина у свого спячого дѣдуся Андрея Денковича сѣрникъ зъ кишенѣ, запаливъ єго о стѣну, а попѣкши собѣ пальцѣ, кинувъ єго въ солому. Вôдъ того згорѣвъ гарный будынокъ Ивана Келеманова до тла, а въ огни дѣдусь и внукъ попарились, та ледви утекли.

— **Градъ**. Въ Задѣльску и въ околици въ Турчаньскôмъ була 29 мая сильна буря зъ рясньмъ градомъ, котрый спустошивъ значно поля и огороды. Воды вôбрали и попсули млыны та дороги.

— **Плывакъ воздушный**. Въ тыхъ дняхъ приѣде до Львова смѣлый плывакъ воздушный Меріґі. Вôнъ пôднимає ся въ гору бальономъ, при котрôмъ при сподѣ нема звычайного човна, лишь трапезъ (дручокъ), на котрôмъ вôнъ ґімнастикує ся, якъ бальонъ злѣтає въ гору. На трапезѣ працює вôнъ доти, доки ще люде зъ землѣ можуть єго бачити. Потôмъ спускає ся при помочи падака, приряду, подôбного до парасолѣ, помалу на землю. Єго продукціи всюды дуже подобались.

— **Велика крадѣжь**. На двôрци зелѣзницѣ въ Стрыю допустили ся въ ночи на день 2 с. м. невыслѣдженѣ доси злодѣѣ великои крадежи, дôставши ся до комнаты, въ котрôй знаходила ся головна каса стаційна. Коли рано служба и урядники вôйшли до комнаты, побачили на вертгаймôвской касѣ слѣды, що хтось до неи добувавъ ся и що замокъ бувъ запханый шматами. Коли остаточно слюсарямъ удало ся по довгихъ заходахъ отворити касу, показало ся, що зъ неи пропала лишь часть грошей. Докладно переведене шконтро касы, котрою завѣдувавъ адъюнктъ Босичковичь, выказало, що пропало 16.200 зр. готôвкою ґульденами, десятками и пятьдесятками. Въ касѣ осталось 15.000 зр., котрѣ були зложенѣ сотками и тысячками. Повѣдомлена о сѣй крадежи дирекція зелѣзницѣ, выслала на мѣсце комісію, котра веде теперь слѣдство.

— **Арештованя**. Въ Краковѣ арештовано п. Іосифа Гендіґера, Поляка літерата. — Въ Волочискахъ въ Россіѣ арештовано п. Невестюка, Русина академіка въ Кракова, студента медицины.

— **Про катастрофу въ Пшібрамѣ**. Въ цѣлôй околици Пшібраму, кажуть, що огонь въ копальни „Марія" хтось пôдложивъ. Число убитыхъ и задушеныхъ має выносити, якъ пишуть часописи ческѣ, 400 людей. Межи жертвами находить ся пять слухачѣвъ гôрничои академіѣ. Закопъ „Марія" такъ заповненый ґазами, що ажь за якихъ двѣ недѣлѣ буде можна до него дôстати ся та выдобути прочѣ жертвы. На кладовищахъ у Пшібрамѣ и Березовôй Горѣ копають величезнѣ могилы на помѣщенє 350 тѣлъ. Выдобутѣ зъ пôдъ землѣ частины тѣлъ укладають въ малѣ домовины. Що за сцены тамъ дѣють ся, коли нещаснѣ люде изъ тыхъ куснѣвъ тѣлъ небощикôвъ хотять розпôзнати своихъ рôдныхъ! Міністеръ рôльництва зарядивъ якъ найскорше очищенє закопôвъ. Вѣденьска рада громадска дала 5000 зр. на вдовы и сироты по нещасныхъ гôрникахъ. Передвчера похоронено одну частину жертвъ. За домовиною Пешека, котрый ратуючи иншихъ самъ погибъ, ишовъ п. Міністеръ рôльництва и намѣстникъ ґр. Тунъ.

— **Що може злоба**. Властитель гостинницѣ у Вѣдни, Павло Гопфнеръ, вôдправивъ бувъ оногды 19-лѣтного послугача Леопольда Янка, за недбальство и зухвалôсть. Янкъ, абы пôмстити ся на Гопфнерѣ, пôшовъ ще того самого дня до пивницъ Гопфнера въ Гіцінґу пôдъ Вѣднемъ, де бувъ великій складъ вина, и повôдбивавъ тамъ чопы у всѣхъ бочкахъ не лишь въ пивнаци самого Гопфнера, але й въ пивници єго шурина Одерского, та выпустивъ все вино на землю. Въ обохъ пивницяхъ було 1000 гектолітрôвъ вина, вартости около 25.000 до 30.000 зр. Всѣ пивницѣ були отже повнѣ вина, а бочки на нѣмъ плывали вже порожнѣ. Вина того годѣ вже було ужити, и оба властителѣ потерпѣли шкоду що найменше на 25.000 зр. Янкъ пôмстившись въ той спосôбъ, поѣхавъ вôдтакъ до Пратеру и тамъ давъ ся самъ арештувати; єго вôдставлено до кримінaлу.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 4 червня. Рада мѣста Вѣдня ухвалила одноголосно 5000 зр. для родинъ по нещастливыхъ жертвахъ въ копальняхъ пшібрамскихъ.

Пшібрамъ 4 червня. До вчера 9 год. передъ полуднемъ выдобули 133 погибшихъ; не стає ще 169. Пôсля иншихъ вѣстей число погибшихъ має выносити 332 душъ.

Букарештъ 4 червня. Президентъ міністрôвъ повѣдомивъ парляментъ о заручинахъ наслѣдника престола зъ княг. Единбурґскою.

Берлинъ 4 червня. Зачувати, що цѣсарь поѣде дня 6 с. м. до Кіль, де 7 с. м. має приѣхати царь вертаючи зъ Копенгаґи до Россіѣ. Амбасадоръ ґр. Шуваловъ выѣзджає вже завтра до Кіль.

Лондонъ 4 червня. До Times доносять, що въ хиньскихъ провінціяхъ Шанґай и Гунанъ поприбивано зновъ на мурахъ плякаты, взываючѣ до рѣзаня християнъ.

Аврікуръ 4 червня. Прибуло тутъ 82 ческихъ „Соколôвъ" ѣдучихъ на торжество ґімнастичне въ Нансі; принятє було щире.

Парижъ 4 червня. Въ наслѣдокъ переслуханя анархістôвъ выкрито пôдъ мостомъ Пантонъ 141 дінамітовыхъ набоѣвъ.

Цѣна збôжа и другихъ продуктôвъ.

3 червня	Львôвъ	Терно-пôль	Пôдволо-чиска	Ярославъ
Пшениця	9 ——9 25	10·2510 80	10·1510·75	10·—10·75
Жито	8.25—8 50	8 90 9·20	8 80 9·25	8.25 8·50
Ячмѣнь	6·——6·80	6·——7·25	6·——7 05	6·——7·40
Овесъ	7·——7·50	6·50—7·15	6·25—7·—	6·70—7·—
Горохъ	6 50 10·—	6·— 7·—	6·— 11·—	6·80 10·—
Вика	5·25 6·25	—·——·—	—·——·—	6·— 6 20
Рѣпакъ	9.7510 25	11·—12 50	10·9012·40	11·—11·75
Хмель	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	50·—60·—	48·—64·—	45·—65·—	50·—67·—
Конюшина бѣла	50 —65 —	50 —75 —	49·—72·—	54·—72·—
Оковита	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—

до послѣдной комнаты и за хвильку, якъ бы чогось шукаючи, выйшовъ зъ неи та станувъ саме коло Робертового бюрка.

— Ну, пане Трайвелінъ.

Робертъ почувши тѣ слова, кинувъ ся якъ наляканый.

— Вы ходили до головного банку. Дежь тыхъ сорокъ и пять тысячѣвъ долярôвъ?

Робертъ ставъ такій бѣлый якъ тѣ листки книги, що передъ нимъ лежали.

— Розумѣє ся — сказавъ вôнъ затинаючись — тыхъ сорокъ и пять....

Сягнувъ рукою до кишенѣ свого сурдута; була пуста; помацавъ ся по кишеняхъ въ штанахъ и схопивъ ключь пальцями, котрѣ такъ скорчились, якъ колибъ хотѣли ключь переломити. Хотѣвъ щось сказати, але зъ єго горла добувъ ся лишь якійсь хрипливый голосъ.... Гропѣ.... грошѣ.... розумѣє ся, що вôнъ ихъ вôдобравъ.... вôнъ мавъ ихъ ще закимъ до Зуванны.... мавъ ихъ ще, коли зъ нею працювавъ ся.... мавъ ихъ ще, коли....

Вдаривъ ся рукою по чолѣ, що ажь лоскôтъ пôшовъ.

(Конець буде.)

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Краховецкій.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнû“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ также для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона.

Дра Фридриха Лепґіля

БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису вынаходця перероблений на бальсамъ, набирає вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлює ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стає свѣтло бѣлою и делікатною.

Сей Бальсамъ выгладжує морщины на лици и вôспôвку и надає єму краску молодости; шкôрѣ надає вôнъ бѣлôсть, делікатнôсть и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ усторонює веснѣвки, родимû плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. 1·50.

Дра Лепґіля **Бензове Мыло,**

найлагôднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по **60** кр.

Найчистѣйшій спірітусъ,

найлѣпшû

румы, горѣлки, розолісы, лікеры и пр.

въ Цѣс. кор. привіліованôй

Рафінеріи спірітусу, фабрицѣ руму, лікерôвъ и оцту

Юліюша Міколяша

у Львовѣ. 72

Ателіє дентистично-технічне

Б. БЕРГЕРА

Львôвъ

улиця Кароля Людвика ч. 5. 75



Споруджає штучнû зубы и щоки пôсля найновѣйшои американьскои системы въ каучуцѣ, целюльоідѣ и въ золотѣ безъ пôднебѣня. Всякû направы зубôвъ тревало и дешево.

МІНЦЕРА Карпатскû косы зъ маркою **„КОСАРЬ“**
зъ англійскои срѣбристои стали. (Silver-Steel.)

Сими косами надзвычайно *легко косити. Они подвôйно загартованû, рѣжутъ остро, остають ся дово остpыми, легкû до кошеня и такû гибкû*, якъ найлучша, на весь свѣтъ славна дамасценска сталь. Они перетинають желѣзну бляху, не выщербуючи ся и лишь дуже мало вѣдають ся. Одно клепанє выстарчує на кôлька днѣвъ. А выостривши разъ таку косу, косити можна нею *100 до 120 крокôвъ* и найгустѣйшого вôвса и найтвердшои гôрскои травы, чимъ ощадить ся не лишь робочій часъ, но и плата за кошенє, и то о *чотири, пять або шѣсть разъ* въ порôвнаню зъ вычайными косами, якû продають ся торговцями.

Кождому, кто купить у насъ косы, заручаємъ, що кождa коса буде зовсѣмъ така, якъ тутъ описано.

Нашû косы суть такû заширокû, якû потрѣбнû въ нашôмъ краю и такû задовгû, якихъ хто потребує, и то по такôй цѣнѣ.

Довгота цѣлои косы	60	65	70	75	80	85	90	95	100	105	110	114	стм.
Цѣна 1 косы	1.—	1.05	1.10	1.20	1.30	1.40	1.50	1.60	1.70	1.85	2.—	2.20	зр.
На 5 клгр. иде	14	13	11	10	9	8	7	7	6	5	5	5	косъ

Одекъ карпатскû брусокъ до остреня косъ 1/3 клгр. ваги, коштує 15 кр.



Косы высылають ся тотчасъ по замовленю *почтою*, но лишь за *готовû грошѣ* або за *послѣплату. Почтовый перевôзъ* коштує 30 кр. за пакунки до 5 кільограм. *При замовленю найменше 10 косъ половину платы за перевôзъ мы беремо на себе.*

При замовленю косъ для кôлькохъ господарѣвъ мы на кожду косу прилѣплюємо цедулку зъ именемъ того, кому коса принадлежить.

Особливо треба стеречи ся шахраѣвъ!!! бо лишь тû косы суть *правдивû* карпатскû косы, на котрыхъ 1) прилѣплена *зелена* цедулька зъ законною маркою „Косарь“ (по англійски „Mower“), и то зовсѣмъ така, якъ напечатано на сѣмъ письмѣ наверху, — и на котрыхъ *на листвѣ косы выбита* наша фірма „Münzer & Co.“ и 2) котрû купують ся *прямо, лишь у насъ*, бо у иншихъ торговцѣвъ сихъ косъ совсѣмъ нема.

Мінцеръ и Спôлка (давн. Л. Мінцеръ) въ м. Дрогобичи
(ВЪ ГАЛИЧИНѢ)

одинокій фабричный складъ косъ зъ маркою „Косарь“ для всеи Австро-Угорщины, Нѣмеччины, Россіѣ и для всего Всходу. 71

На складахъ будôвельного матеріялу

І. РЖЕНДОВСКОГО

у Львовѣ и Перемышли 60

єсть:

Цементъ портлядскій, вапно гидравлічне и скальне, руры для каналôвъ и водопроводôвъ, всѣлякû выробы бетоновû, ґіпсъ мулярскій и навозовый, дахôвки, плиты изоляційнû, пôдлоги штайнґутовû и цементовû, печи кафльовû гарнû зъ чистого шамотового выробу, якихъ доси ще нѣхто въ краю не спроваджувавъ, папа на дахи, цеглы огнетревалû, плиты пекарскû и, однымъ словомъ, всякû матеріялы потрѣбнû для будôвель.

Рефлекторы до освѣчуваня темныхъ просторони.

Поручає ся **ТОРГОВЛЮ ВИНЪ** Людвика Стадтміллера у Львовѣ. 30

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.